

TANYA STEWNEROVÁ

Alea,
dievča mora

Tajomstvá
oceánov

FRAGMENT

Alea, dievča mora

Tajomstvá oceánov

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

Tanya Stewnerová

Alea, dievča mora – Tajomstvá oceánov – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať

bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Tanya Stewnerová nezhorela láskou ku knihám na prvý pohľad. Keďže jej učiteľka na základnej škole povedala, že sa pravdepodobne nikdy nenaučí správne písať a čítať, vášeň k písaniu sa v nej prebudila pomerne neskoro, okolo desiateho roku života. Odvtedy však príbehy priam chrlí.

Narodila sa v roku 1974, vyštudovala literárnu vedu a niekoľko rokov pracovala ako prekladateľka a lektorka. Okrem toho sa naplno venovala spisovateľskej činnosti. Jej detská séria o Lili Vetroplaške a trilógia o elfoch sa stali bestsellermi nielen v Nemecku, ale aj v mnohých iných krajinách.

TANYA STEWNEROVÁ

Alea,
dievča mora
Tajomstvá
oceánov

FRAGMENT

Obsah

Eliášov oheň	9
Zornička	26
Keď voda volá	37
Hľadanie mušlí	50
Začiatok novej éry	60
Drak	71
Sieť	89
Veľrybia jazda	106
Na morskom dne	119
Problémy zamilovaných	133
Srdce moreplavca	142
Reykjavík	154
Tajomstvo rieky	167
Osud	175
Neznámi návštevníci	187

Morská lagúna	196
Kolónia	209
Životné rozhodnutie	225
Návrat domov	239
Orion	246
Vila Konungur	260
Protivníci	273
Faramont	287
List na rozlúčku	304
Zradca	313
Zajatci	333
Útek	347
Zásah magických bytostí	361
Majstri maskovania	367
Neviditeľní	378
Legenda o kráľovnej vodných panien	387
Darček	398
Správy z vody	405

Nebezpečenstvo si všimla až v okamihu, keď už bolo neskoro.

Odrazu sa ocitla uprostred nepreniknuteľného koberca plastových odpadkov. V zlomku sekundy boli všade okolo nej, dotýkali sa jej rúk aj nôh, škriabali ju, bránili jej pri plávaní a znemožňovali výhľad.

Snažila sa prebojovať na hladinu. Zo všetkých síl mávala rukami, no plasty a prúd ju sťahovali do hĺbky.

Keď si uvedomila, že je uväznená, zamrazilo ju.

Vníkala, ako sa jej zmocňuje panika. Môže morský človek umrieť v oceánskej halde odpadkov?

Znovu sa pokúsila vymaniť z víru nečistôt, ale hlavou vkĺzla do plastového vrecka. Od hrôzy jej na chrbte naskočili zimomriavky. Teraz už nevidela vôbec nič. Navyše jej vrecko prekryvalo uši, za ktorými mala žiabre.

Vďaka elvarionskej sile všetko zreteľne vnímala. Celkom jasne chápala, že už nemá nijakú možnosť – nie je nič, čo by ešte mohla urobiť.

Eliášov oheň

Keď sa Alea prebudila, ležala na posteli v pohodlnej teplej kajute. V krátkom okamihu medzi snom a skutočnosťou sa jej zdalo zvláštne, že sa nekrčí v spacáku na studenej zemi kdesi vo vysočinách. Vzápätí si však na všetko spomenula.

S Lennoxom boli znovu na *Crucis*, na lodi ich partie. Všetci členovia Alfa cru boli zase spolu. Usmiala sa a chvíľu si užívala pocit, že je všetko v poriadku. Bola doma.

Staručká loď ticho vrzgala a škrípala. Prv než ju jemné pohojdávacie plachetnice na vlnách stihlo opäť uspať, sadla si na posteli a zvedavo vyzrela z okienka. Vo večernom súmraku uvidela v diaľke pobrežie a zelené kopce. Ešte sú teda v blízkosti Škótskej vysočiny. Našťastie teraz neprechádza krajinou pešky, ale plaví sa na *Crucis* cez Kaledónsky prieplyv, ktorý vedie naprieč Škótskom z východu na západ. Len čo sa ocitnú na otvorenom mori, Alfa cru naberie kurz na Island.

Alei poskočilo srdce. Island! Stretne sa tam so svojím otcom? Odkaz, ktorý dostala v prastarej knižnici v Rach

Turane, jej dodával nádej. Keblarr povedal, že nákaza strašlivým vírusom, ktorý takmer vyhubil národ morských ľudí, sa mu nejakým zázrakom vyhla. Odkaz síce nahral pred jedenástimi rokmi, ale možno ešte žije a podarí sa jej ho nájsť.

Pozrela sa na zatiahnutú večernú oblohu. Zjavne pre-spala celý deň. Naozaj sa iba dnes ráno vrátili s Lennoxom z podvodného sveta naspäť na hladinu? Len dnes dorazila *Crucis* k Lochnesskému jazeru?

Je neuveriteľné, že sa to udialo iba pred niekoľkými hodinami. Len čo si na to spomenula, dopadla na ňu ťarcha udalostí a v celom tele pocítila jemné vibrovanie.

Vtom čosi zavrzgalo. Otvorili sa dvere do kajuty a vzápätí sa v nich objavila pehavá šibalská tvár.

„Ahoj, Snehulienka!“ zvolal Sammy a vošiel dnu. „Už si hore!“

Alea nestihla ani zažmurkať a pehavý deväťročný chlapec už bol pri nej na posteli pod dekou. „Konečne si sa vrátila! Mám obrovský deficit objatí!“ vyhlásil a uvelebil sa v jej náručí.

Zasmiala sa. „Chceš povedať, že keď som bola preč, netúlil si sa k Benovi?“ Sammy sa totiž k staršiemu bratovi tisol alebo sa naňho vešal pri každej príležitosti.

„Nie! Ben bol v posledných dňoch veľmi tichý.“ Studené bosé chodidlá si schoval pod Aleine lýtka. „Robil si o vás obrovské starosti. Väčšinou len civel na more a mračil sa.“

Ben mal osemnásť rokov a bol kapitánom lode, čo znamenalo, že bol zodpovedný nielen za *Crucis*, ale aj za ľudí na jej palube. Vzhľadom na to, že ostatní členovia posádky ešte neboli plnoletí, Ben si o nich skrátka robil o niečo väčšie starosti než ostatní kapitáni.

„Teraz sme však opäť tu,“ povedala Alea a šťastne sa usmiala. Bolo viac než jasné, že to zbožňuje. Patriť k tejto partii a slobodne, nespútane sa plaviť po moriach. Hoci kráčať len s Lennoxom po pevnine až k Lochneskému jazeru... to bol tiež veľmi nezvyčajný zážitok.

„Čo sa deje?“ Sammy zdvihol hlavu. „Odrazu ti srdce bije ako splašené.“

Alea očervenela.

Sammy sa na ňu znepokojene pozrel, ale v nasledujúcej sekunde sa jeho tvár rozžiarila. „Práve si myslela na Škorpióna, však?“

Alea sa zasmiala. „Odhalil si ma!“

„Čo je medzi vami?“ zaujímal sa Sammy. „Ráno ste nám síce povedali všeličo o víruse v oceánoch, no ani slovom ste sa nezmienili o vás dvoch.“

„Nuž... pred celou posádkou by to bolo trápne.“

„A mne to teraz všetko povieš?“ Chlapec sa na ňu pozrel neodolateľnými psími očami. „Budem mlčať ako hrob!“

Alea si so smiechom zastrčila za ucho dlhý tmavý prameň. Predtým si vlasy česala čo najviac do tváre, aby nikto nevidel chrasty, ktoré má za ušami. Pod vodou sa

síce menia na veľmi užitočné žiabre, ale na suchu sú od-porné. Pred posádkou *Crucis* sa však už za ne nehanbi-la. „Tak dobre, všetko ti poviem.“

„Super!“ nedočkavo zvolal Sammy. „Prichádza doko-nalý okamih nášho priateľstva. Cítim to!“ Vyšklbol čosi z Aleinej károvanej zelenej deky. „Tento chuchvalček mi bude navždy pripomínať dnešný nezabudnuteľný oka-mih,“ zašepkal a demonštratívne jej pridržal pred tvá-rou malý zelený chumáčik vlny.

Alea s úsmevom pokrútila hlavou. Sammyho fasciná-ciu chuchvalčekmi a hrčkami zrejme nikdy nepochopí.

Opatrne si vložil chumáčik do náprsného vrecka a sú-stredene sklonil hlavu. „Tak! Som pripravený.“

„Lennox a ja... my...“

Nestihla vetu dokončiť, lebo z paluby sa náhle ozval Benov hlas. „Prichádza búrka!“ zvolal naliehavo. „Alfa cru! Stiahnuť plachty!“ Silno dupol nohou, aby dal po-sádke v podpalubí najavo, že ju potrebuje.

„Ach, prečo sa to muselo stať akurát teraz?“ zašomral Sammy.

Alea ho vystrčila z postele a zoskočila hneď za ním. Zatiaľ čo si obliekala bundu, nespokojne dudral: „Tak aspoň povedz voľačo *iné* nezabudnuteľné, aby sme z to-ho niečo mali.“

Alea sa zachichotala.

„Koniec koncov, už mám chuchvalček najlepšieho okamihu.“

„Samuel Draco, ty si skrátka nezabudnuteľný,“ vyhlásila Alea a postrapatila mu aj tak rozlietané ryšavé vlasy.

Sammy sa rozžiaril a odhalil pritom obrovskú medzeru medzi zubami. „Aj ty, Snehulienka!“

Vzápätí sa rozbehol a Alea sa dlhými krokmi vydala po úzkej chodbe za ním do útulného salóna v strede lode. Bolo to jedno z jej obľúbených miest na lodi – zrejme aj preto, lebo v ňom spával Lennox.

Keď vstúpili dovnútra, práve sa preberal zo spánku. „Čo sa deje?“ zvolal a rukou si uhladil zježené vlasy.

„O chvíľu bude búrka!“ vysvetlila Alea a prebehla popri ňom. „Všetci na palubu!“ Prv než vyšla po schodoch k dverám vedúcim na palubu, otočila sa a usmiala sa naňho. „Ahoj,“ šepľala.

Aj na Lennoxovej tvári sa objavil úsmev. „Ahoj.“ V jeho azúrovomodrých očiach bolo toľko vrúcnosti, že Alea takmer vzdychla. Keď si uvedomila, ako zasnene naňho hľadí, rýchlo sa zvrtila a nasledovala Sammyho na palubu.

Hore hvízdal studený vietor a po oblohe sa valili ťažké mraky, ktoré pripomínali temnú armádu. Benjamin Libra stál na kapitánskom mostíku pri kormidle. Strapátymi vlasmi rockovej hviezdy, vzpriameným postojom a sústredeným pohľadom ešte viac než kedykoľvek predtým pripomínal moderného pirátskeho kapitána.

Alea sa rýchlo rozhliadla okolo seba. Nachádzali sa na jednom z mnohých malých jazier, ktoré miestami roz-

deľovali úzky prieplav. Husté krovie na brehu sa s hlasným stonaním ohýbalo vo vetre.

„Samuel Draco! Alea Aquarius!“ ozval sa netrpezlivý hlas s francúzskym prízvukom. „Nespíte!“ Tess Taurus, piata členka Alfa cru, už čakala pri lane, kým jej ostatní pomôžu stiahnuť kosatku. Vietor lomcoval Tessinými dlhými čiernymi dredmi a fúkal jej ich do tváre, ale zdalo sa, že jej to neprekáža. Práce na plachetnici zvládala perfektné. Ben často hovoril, že je najužitočnejšia členka posádky. Ak išlo o vietor a výkyvy počasia, vždy bola tvrdá ako oceľ. Zato vlastné pocity a čajky ju vedeli poriadne vyviesť z miery.

Zatiaľ čo Alea a Sammy uháňali na provu, na palubu pribehol aj Lennox.

„Konečne!“ zvolal Sammy. „To si sa tam ešte česal alebo čo?“

Lennox sa rozpačito usmial a rýchlo sa k nim pridali. Každý bol na svojom mieste. Ben, ktorý zostal pri kormidle, vydával pokyny na stiahnutie plachty. Tess so Sammym pomaly spúšťali lano, Alea s Lennoxom sťahovali plachtu. Vzhľadom na to, že vietor ju stále nadúval, museli vynaložiť obrovské úsilie, kým sa im ju napokon podarilo pripevniť k lodi. Len čo bola kosatka konečne stiahnutá, začali sa venovať hlavnej plachte. Každý presne vedel, čo má robiť, a spoločne fungovali ako dobre namazaný hodinový stroj.

Ben ukázal na oblohu. „Tam vzadu sa už blýska. Mu-

síme spustiť kotvu. Draco! Taurus!“ Rukou urobil gesto, ktoré znamenalo *vy dvaja – teraz*.

Sammy a Tess sa rozbehli naspäť na provu, kde sa nachádzalo kotviace lano. Medzitým čo sa lano pomaly ponáralo do hlbín, Ben vyšiel z kapitánskeho mostíka a pozorným námorníckym pohľadom skúmal oblohu.

V tej chvíli si Alea všimla zvláštne svetlo navrchu sťažňa. Vystrašene o krok cúvla. Celkom hore niečo plápolalo. Malé plamienky. „Horí!“ zakričala. „Sťažň horí!“

Všetky hlavy sa otočili k stožiaru. „Oheň!“ zvolal Lennox, priskočil k Alei a pritiahol ju k sebe.

Aj ostatní bleskurýchlo pribehli bližšie a zahľadeli sa nahor.

Ben prižmúril oči. „Nie, nehorí,“ vyhlásil.

„Ale...“ Alea ukázala na zvláštne modrasté svetlá. „Čo je to?“ Zdalo sa, akoby praskal vzduch.

„To je Eliášov oheň.“

„Eliášov oheň?“

„Elektrický výboj pri búrke,“ vysvetlil Ben a s fascinovaným pohľadom dodal: „Vyskytuje sa len veľmi zriedkavo.“

Všetci s úžasom sledovali podivuhodné studeno svetielkujúce plamene rozmiestnené po celej dĺžke drôteného lana. Vyzeralo to, ani čoby bolo na lodi pripevnené obrovské množstvo lampičiek, vďaka ktorým loď žiarila ako slávnostne vyzdobený vianočný stromček.

„Je to hrozivé,“ zamumlala Tess.

„Kedysi moreplavci považovali Eliášov oheň za zlé znamenie. Pravdaže, je to len povera.“ Ben prešiel pohľadom z plameňov na rýchlo sa približujúce búrkové mraky. „Najlepšie bude, ak pôjdete do podpalubia,“ povedal. „O chvíľu sa strhne búrka.“

„Nie!“ vzoprel sa Sammy. „Ani náhodou nepôjdem dolu, keď tu hore blčí Eliášov oheň!“ Chlapec zbožňoval prírodné úkazy. Navyše s týmto sa rozhodne nemožno stretnúť každý deň.

Ani Alea nedokázala odtrhnúť oči od sťažňa. Z plamienkov v jednom kuse vyšľahovali malé blesky, ktoré praskali a prebehovali po dreve. Vyzerali takmer ako živé. Boli ako malé čarovné svetlá, ktoré sa usídlili na *Crucis* a rozžiarili ju.

A to praskanie... Alea sa doň započúvala. Pripomínalo šepot.

Pristúpila bližšie k sťažňu.

Lennox znepokojene vzdychol. „Čo robíš?“

„Radšej choď preč,“ pridala sa Tess, ktorej sa oheň zdal podozrivý.

„Tie svetlá... ony...“ Alea sa uprene zahľadela na jeden z plamienkov, ktorý bol veľmi nízko na sťažni.

V nasledujúcom okamihu sa plamienok otočil okolo svojej osi a... Alea uvidela jeho blčiacu tvár! Zalapala po dychu.

Lennox k nej okamžite znovu pribehol. „Čo je?“ opý-

tal sa, ale v tej chvíli to uvidel tiež. Oči sa mu rozšírili od úžasu. Bleskurýchlo sa postavil pred Aleu.

„Sú to živé bytosti!“ zvolalo dievča mora. „Tie plamene žijú!“

„Prosím?“ Zdalo sa, že Ben sa rozosmeje, no potom prišiel k nim, aby sa presvedčil na vlastné oči.

„Pozor!“ upozornila ich Tess.

Ben hlasno vydýchol. Šokovane civel na plamene.

V tej chvíli sa okolo neho predral dopredu Sammy. „Prepánajána!“ hlesol.

Alea sa spoza Lennoxu tiež pokúšala niečo zahliadnuť. Plameň sa na ňu stále díval. Zdalo sa, že jeho telo tvorí elektrický oheň a na malej tvári sa zračí vážny vyčkávajúci výraz, s ktorým upiera pohľad na ľudí pred sebou.

Ozvalo sa hlasné zaburácanie hromu a Alea sa mykla. Teraz však v nijakom prípade nepôjde do podpalubia.

„Ahoj,“ opatrne sa prihovorela plamienku a podišla dopredu. Už sa stretla s rôznymi magickými stvoreniami a nemala z nich strach. „Som Alea.“

Tess od úžasu zalapala po dychu. „Už zase rozprávaš vodnou rečou!“

„Naozaj?“ Alea si to vôbec neuvedomila. Zjavne automaticky prešla, ako už veľa rás predtým, na reč mora, čiže hajar, ktorej rozumejú všetky magické bytosti.

Modrý plameň nehybne visel na sťažni a pozoroval ju. Odrazu sa všetky plamienky rozkmitali a prebehli zo špičky sťažňa k nim dolu.

„Moje nervy!“ vyhrkol Ben.

„To nie je možné!“ zastonal Sammy. „Všetky majú tváre!“

Bola to pravda. Teraz už aj Ben a ostatní členovia Alfa cru videli, že v skutočnosti sú to malinké ohnivé postavy. Plamienky mali plápolajúce ruky a nohy a na hlavách čosi, čo vyzeralo ako žiarivé prilby, z ktorých ustavične šľahali modrasté blesky.

V tej chvíli už takmer všetky postavy viseli dolu na sťažni a ich svetlo bolo také silné, že Alea musela prižmúriť oči. Modrý plameň, ktorý sa ukázal prvý, sa práve priblížil až k nim. Zastavil sa v okamihu, keď sa dostal na úroveň očí Aley a ostatných členov posádky.

„Ty si morský človek,“ zasyčal s pohľadom upretým na dievča mora. Nebolo to oveľa hlasnejšie než jemné praskanie, ale počula ho jasne. „Aj ty,“ dodal plameň a otočil sa k Lennoxovi.

Chlapec mu zjavne tiež rozumel. „Som Lennox,“ predstavil sa. „A kto ste vy?“

Sammymu sa rozžiarili oči. „Škorpión, aj ty hovoríš vodnou rečou!“ vyhlásil ohromene.

Tess v rovnakej chvíli pošepkala Benovi: „Tuším sa s tými vecami naozaj rozpráva!“

„My sme Helmovia,“ zapraskal plameň. „Vari nás nepoznáte?“

„Nie,“ pokrútil hlavou Lennox. „Žiaľ, nie.“

„Čo ste zač?“ zaujímala sa Alea.

„Sme strážcovia búrky,“ odvetil Helm. „Hoci patríme k magickým bytostiam vodného sveta, suchozemci nás už dlho považujú za prírodný úkaz. Počas búrok chránime moria pred bleskami. Vlastnými plameňmi vyrábame protioheň, ktorý funguje ako ochranný obal, a vďaka tomu robí obydlia ostatných magických bytostí bezpečnými. Kedysi ochraňoval aj morských ľudí.“

Sammy naklonil hlavu k ľavému plecu a započúval sa. Alea si bola istá, že vníma iba nejasný šum. „Čo si to tam tie modré prilby popraskávajú?“ chcel vedieť. „Sú len na ozdobu alebo to ich plápolanie má aj nejaký zmysel?“

Alea sa chcela zasmiať, no vtom zbadala Benovu vážnu tvár. So zdvihnutým obočím hľadel ponad jazero a cez prieplav. Na temnej oblohe v diaľke nad Škótskou vysočinou sa znovu zablýskalo a hromy sa nanešťastie ozývali v čoraz kratších intervaloch po bleskoch.

„Ludkovia, aj keď je to tu nesmierne zaujímavé, okamžite musíte ísť do podpalubia!“ prikázal posádke. Pre drevenú loď, ako je *Crucis*, môžu byť blesky veľmi nebezpečné a navyše sa zdalo, že búrka smeruje priamo k nim.

„Počkajte!“ požiadal Lennox, keď videl, že Tess sa zberá na odchod. „Viete ochrániť aj lode?“ opýtal sa Helma.

Alea pozorne počúvala. „To by bolo... fantastické!“ vyhrkla.

Helm však pokrútil hlavou. „Prišli sme preto, aby sme ochránili vás dvoch. Vás morských ľudí, nie loď suchozemcov,“ odvetil. „Pravdupovediac, od suchozemcov sa radšej

držíme čo najďalej.“ Jeho pohľad sa zintenzívnil. „Vieme, že obaja môžete ísť do vody, prezradili nám to Isabely. Tak šup, zoskočte z paluby! Vo vode budete v bezpečí.“

Alea a Lennox si vymenili vystrašené pohľady. V nijakom prípade neopustia *Crucis*. To neprichádza do úvahy.

„Čo sa deje?“ pokúšal sa zistiť Ben.

„Helmovia by nám možno vedeli pomôcť!“ vyhrkla Alea a znovu sa prosebne obrátila k magickým bytosťam. „Títo suchozemci sú naši priatelia a táto loď je náš domov! Prosím, ochráňte nás všetkých!“

Helm mlčal.

„Náš kapitán je moreplavec telom aj dušou!“ dodala a ukázala na Bena.

Chlapec nechápavo zvrátil obočie a Helm si ho skúmavo premeral. „Je jeho láska k moru väčšia než jeho suchozemské záujmy?“

„Áno!“ ubezpečili ho Alea s Lennoxom dvojhlasne.

„Aj Tess a Sammy more zbožňujú,“ vysvetlila Alea. „Všetci traja si zaslúžia vašu pomoc!“

Helm sa otočil k ostatným plameňom a zdalo sa, že sa s nimi potichu radí.

Ben už strácal trpezlivosť. „Okamžite si všetci oblečte záchranné vesty!“ prikázal posádke. „A potom choďte do podpalubia.“ Búrka už bola celkom blízko. Napriek tomu, že ešte nepršalo, blesky sa v krátkych intervaloch striedali s hromami a pri každej ďalšej ohlušujúcej rane sa posádka strhla.

Tess a Sammy sa rozbehli k debne so záchrannými vestami, no Alea s Lennoxom zostali na mieste.

So zatajeným dychom čakali na odpoveď magických bytostí. Nakoniec sa k nim Helm otočil a zasyčal: „Budeme vám veriť, že títo suchozemci sú nejakým zvláštnym spôsobom spojení s morom.“

Alea zdvihla obočie. „Znamená to...“

„Znamená to, že vašu loď ochránime.“

Alea šťastne vykričla.

„Ďakujeme!“ povedal Lennox a jeho hlas prezrádza, že mu poriadne odľahlo.

„Čo sa deje? Pomôžu nám?“ opýtal sa Ben naliehavo, lebo *Crucis* sa na vlnách hojdala čoraz väčšími.

„Áno, urobia to!“ odvetil Lennox.

Tess a Sammy sa k nim vrátili so záchrannými vestami.

Helm sa pozrel ich smerom a vyhlásil: „Normálne sa suchozemcom neukazujeme. Nikdy v nás nerozpoznajú nič iné ako Eliášov oheň. No ty, chlapče, im potom môžeš prikázať, aby zabudli, čo zažili.“

„Ja... hm...“ zakoktal Lennox. Podľa nezvyčajnej farby jeho očí Helmovia evidentne zistili, ku ktorému kmeňu patrí. Ako Oblivion vedel vymazať spomienky suchozemcov, no pri členoch posádky to nechcel využívať. Spolu s Aleou svojim priateľom porozprávali všetko, čo sa zatiaľ dozvedeli o zaniknutom morskem svete. Zdôverili sa im s úplne všetkým.

„Čo najskôr musíme zaujať svoje pozície,“ zapraskal

Helm. Pre ostatných to bol zjavne signál na vyrojenie. Za niekoľko sekúnd všetci doplápali až k špičke sťažňa. „Táto búrka je výnimočne silná,“ vysvetlil ešte Helm posádke. Potom sa poponáhlal za svojimi druhmi a usadil sa na vrchole stožiara.

Žiaľ, zdalo sa, že Helmovia čakali pridlho, lebo v nasledujúcom okamihu sa blesk objavil priamo nad nimi. Zamieril rovno na sťažň *Crucis* a udel.

Tess skríkla a Sammy sa pritisol k Benovi.

Sťažň okamžite zažiaril namodro. Zdalo sa, že Helmovia vstrebali všetku energiu blesku do seba. Po chvíli z ich stredu vyšľahlo k oblohe prenikavé svetlo – akoby poslali blesk naspäť tam, odkiaľ prišiel! Alea neveriacky otvorila ústa.

„To je kruté!“ zašepkal Sammy. „Udrelo nám do sťažňa a oni blesk otočili!“

„Určite sa mi to sníva,“ zamumlala Tess.

Vtom začalo pršať. Na palubu dopadali veľké ťažké kvapky a Tess, Ben aj Lennox si na hlavy natiahli kapucne. Sammy bol zjavne natoľko rozrušený tým, čo sa práve odohralo pred jeho očami, že tam len tak stál s vystretými rukami.

Alea si povzdychla. Napätie a strach o *Crucis* razom pominuli. S úsmevom zdvihla hlavu a nechala na seba dopadať čoraz silnejší dážď.

Dážď zbožňovala. Rada ho cítila na svojej pokožke a mala rada jeho chuť aj zvuk. Tento navyše bubnoval

na dosky paluby úplne zvláštnym spôsobom. Znel ako divoký tanec, ako stepovanie v rytme búrky.

Stála tam v čarovnom svetle Helmov a natáhovala sa k oblohe. Zlatistomodrý dažď v nej vyvolával silný pocit. Bol to pocit obrovskej slobody, nekonečných dialok a nesmierneho šťastia. Ako v divokom opojení na ňu pršal svoju pieseň.

Roztiahla ruky a začala tancovať. Spočiatku len veľmi opatrne a pomaly, ale postupne čoraz rýchlejšie. Hoci sa jej už krútila hlava, pokračovala a ponárala sa do dúhových farieb dažďa, ktoré sa menili od zlatistomodrej cez fialovú až po striebornú. S doširoka rozťahnutými rukami sa točila okolo svojej osi a dupala nohami do mlák, až z nich na všetky strany explodovali gejzíry dúhovej vody.

Odrazu pri nej stál Lennox. „Čo to stváraš?“

„Tanec dažďa!“ Alea ho chytila za ruku a pritiahla ho k sebe. Najprv sa zdráhal, no keď sa naňho povzbudzujúco usmiala, uškrnul sa a začal sa točiť spolu s ňou.

„Podťe!“ vyzvala Alea priateľov. „Tancujte s nami!“

Sammyho nemusela dva razy prehovárať. Veľkým oblúkom skočil do stredu kaluže. „Paráda!“ zajasal a začal tancovať svojím veľmi osobitým spôsobom. Nekontrolovateľne okolo seba mával rukami, takže to vyzeralo, akoby chcel odohnať osu.

Alea sa zasmiala. „Ben! Tess! Pridajte sa aj vy!“

Ben si s úsmevom stiahol kapučnu a so zažmúrenými očami vystavil tvár dažďu. Zjavne si chcel vodu vychutnať radšej bez pohybu.

Tess si prekrížila ruky cez prsia.

Alea chytila Sammyho, ktorý sa nebránil, a s oboma chlapcami sa točila dookola a dupala pritom do mlák.

Nakoniec k nim podišiel aj Ben, a tak ho pribrali do kruhu. Smiali sa a točili čoraz rýchlejšie. Po chvíli sa dostali k Tess a vtiahli ju medzi seba, hoci protestovala. Už sa točili všetci piati a po niekoľkých sekundách sa ani Tess nevedela ubrániť nadšeniu, ktoré ich zachvátilo.

Helmovia zachránili loď pred plameňmi, a čím viac si to uvedomovali, tým povznesenejšia bola ich nálada.

Náhle sa zabľýskalo priamo nad nimi. Vystrašene sa pozreli hore. Udrel ďalší blesk?

Nie, vzduchom lietali modré elektrické výboje. Alea nemohla uveriť vlastným očiam. Helmovia preskakovali z jedného lana na druhé a z prílb im pritom sršali fontány iskiek. Vyzeralo to ako...

„Ohňostroj!“ hlesla. „Helmovia nám urobili ohňostroj!“

„To je bomba!“ zvolal Sammy.

Alea začula praskavý smiech. „Chcú oslavovať s nami,“ vysvetlila kamarátom.

„Zdá sa, že nakoniec nás asi majú radi,“ poznamenala Tess.

Ben pokrčil plecami a vyhlásil: „To je jasné. Veď sme naozaj mimoriadni.“

„Čo sme?“ opýtal sa Lennox.

Ben sa uškrnul. „Predsa komickí čudáci!“

„A radi!“ zvolali ostatní ako na povel a nahlas sa úprimne rozosmiali.

Ben vystrel ruku pred seba. Zvyšní štyria členovia posádky na ňu okamžite položili svoje dlane a z piatich hrdiel sa vo svetle magického ohňostroja ozval pokrik: „Alfa cru!“

Neskôr v ten večer, keď už bolo po búrke a Helmovia prestali žiarieť, Alea s Benom vytiahli kotvu. Alea chcela prevziať hliadku pri kormidle, lebo, koniec koncov, prespala celý deň. Ben jej ešte trochu pomohol a spolu nahodili motor *Crucis*.

„Ešte si nevedla loď v prielave,“ poznamenal kapitán. „Naozaj si na to trúfaš?“

Sebavedome prikývla. „V poslednom čase som robila veľa vecí, ktoré by som predtým nepovažovala za možné. Vedenie lode...“

„... je v porovnaní s tým hračka,“ s úsmevom dokončil Ben. „Dobre. Aj ja si myslím, že to zvládneš. Len som to chcel počuť od teba. Okrem toho, keď sa priblížime k ďalšej plavebnej komore, určite už budem hore.“

Náhle tiché praskanie Helmov zosilnelo a zmenilo sa na ťahavé bzučanie.

„Helmovia sa púšťajú!“ Alea ukázala na sťažeň. Uvoľňoval sa z neho jeden modrý plamienok za druhým, zachytili sa vetra a dali sa unášať do diaľky.

Alea na nich smutne hľadela, lebo dúfala, že v noci, keď bude trochu pokoj, sa s nimi ešte raz porozpráva. Premohla sa a s úsmevom im zakývala na rozlúčku.

Ben pozoroval Helmov s otvorenými ústami. „Neuveriteľné!“ zašepkal očarene, keď všetci zmizli.

„Na niečo také si budeš musieť zvyknúť,“ doberala si ho Alea. „V budúcnosti sa môžeme s magickými bytosťami stretávať častejšie a nebudeš predsa vždy stáť s otvorenými ústami.“

Ben ju potľapkal po pleci. „Už si dosť drzá!“

Alea sa zasmiala. „Jasné, a je to super, však?“

„Absolútne. Z toho nesmelého dievčaťa, ktoré sa pri nás objavilo v Hamburgu, už veľa nezostalo,“ podotkol a usmial sa na ňu. „Dávaj pozor na moju loď, námorník,“ povedal a nechal Aleu hliadkovať.

„Jasné, jasné, kapitán!“ zavolala. „A dobrú noc!“ Pohodlne sa usadila na starej stoličke na kapitánskom mostíku.

Noc plynula bez akýchkoľvek zvláštností, takže Alea si mohla v pokoji nechať prejsť hlavou udalosti posledných dní a trochu si utriediť myšlienky.

Skoro ráno, asi o pol piatej, sa na palube objavil Lennox. Pohyboval sa svižne ako mačka a Alea si bola istá, že takto na svitaní by si ho nevšimol nijaký suchozemec. Akoby nestačilo, že dokáže suchozemcov prinútiť, aby naňho zabudli, zväčša si ho vôbec nevšimli.

S úsmevom sa vydal rovno k nej na kapitánsky mostík. Rýchlo otvorila dvere a pustila ho dovnútra.

„Ahoj,“ pozdravil a sadol si na stoličku vedľa nej.

„Ahoj,“ odzdravila. Mala obrovskú radosť, že ho vidí, a preto jej hlas znel trochu chrapľavo. Od Lochnesského jazera nemali príležitosť rozprávať sa spolu osamote a ešte raz prediskutovať, čo sa medzi nimi v Rach Turane zmenilo.

Lennox si odkašlal. „Po tej ceste cez vysočinu je celkom príjemné mať pred sebou zase niekoľko pokojných dní na palube, však?“ opýtal sa trochu nešikovne.

Alei odľahlo, keď zistila, že je rovnako neistý ako ona. „Máš pravdu. Vôbec by nebolo zlé trochu si od tých dobrodružstiev oddýchnuť. No... hoci bol náš výlet veľmi vyčerpávajúci, bol aj dobrý a... dôležitý.“

Lennox sa zasmial a zmĺkol. So zamysleným výrazom hľadel na niečo, čo mal v ruke. Bola to skala s obrazom jeho mamy, ktorý mu v starej knižnici na pamiatku vyrobil Gilf Reburius. Zo skaly vystupovala Xeniiina krásna tvár s azúrovomodrými očami. „Naše mamy sú mŕtve,“ povedal Lennox potichu a s takým smútkom, že nepripravenú Aleu to zasiahlo priamo v hĺbke srdca. „Ten čertovský vírus...“ sklonil hlavu. „Už si nemôžem predstavovať, že jedného dňa mamu niekde nájdem.“

Alea videla, aké je to preňho ťažké, a rozumela mu. Lennox bol v zúfalej situácii. Jeho otec, suchozemec a alkoholik, syna po jednej z hádok vyhodil z domu. K nemu sa nemohol ani nechcel vrátiť. Jeho morská matka bola mŕtva, takže neexistovalo miesto, o ktorom

by mohol tajne snívať. Nikto naňho nečakal na Islande ani nikde inde. O to viac si vážila, že sa pokúšal pomôcť splniť jej pranie a spolu so zvyškom posádky sa s ňou vydal hľadať jej otca.

Ani čoby jej čítal myšlienky, vyhlásil: „Namiesto našich mám nájdeme tvojho otca.“

„Áno, azda...“ odvetila. „Pred chvíľou som listovala v cestovnom sprievodcovi po Islande a prečítala som si niekoľko vecí.“ Vďaka odkazu svojho otca zistila, že pri teplote vyššej ako tridsaťpäť stupňov Celzia je vírus neškodný. Preto Keblarr a ďalší morskí ľudia, ktorí neboli nakazení, ušli na Island. „Na ostrove je naozaj veľa horských termálnych prameňov,“ pokračovala, „ale morskí ľudia, ktorí sa tam schovali, určite nechcú, aby ich niekto objavil. Ako ich teda nájdeme?“

Lennox sa znovu usmial. „Pomôže nám predsa pátračka Patrícia.“

Alei zažiarili oči. „Áno, to rozhodne vyskúšame.“

Chlapec sa na chvíľu zamyslel a potom sa opýtal: „Čo sa stane, keď nájdeme tvojho otca?“

„Ako to myslíš?“

„Budeš chcieť uňho... zostať?“

Alea prekvapene zdvihla obočie. „Chcem ho spoznať, ale nad tým, čo sa stane potom, som sa ešte nezamýšľala.“

Lennox však nad tým zjavne uvažoval. „Ak pri ňom budeš chcieť zostať...“ začal stiesneným hlasom, ale vetu nedokončil.

Alea konečne pochopila, kam mieri.

„Ak uňho budeš chcieť zostať,“ pokračoval, „nebudem tam môcť byť s tebou.“ Zdalo sa, že je preňho veľmi ťažké to čo i len vysloviť. „Tvoj otec a jeho priatelia pravdepodobne žijú v hlbokých prameňoch.“

A ty pod vodou nemôžeš dýchať... dokončila Alea v duchu. Lennox je len polovičný Oblivion a nemá ani žiabre, ani plávacie blany. Pokrútila hlavou. „Nemyslím si, že by žili v hlbokých prameňoch,“ namietla, lebo práve o tom počas nočnej hliadky intenzívne premýšľala. „V bedekri sa píše, že vo veľkých hĺbkach má voda až dvesto stupňov. Tam by sa človek predsa uvaril! Navyše si nie som istá, či sa v horúcich prameňoch vôbec objaví žiabre a plávacie blany.“

Lennox zvrátil čelo. „Prečo by sa nemali objaviť?“

„Keď sa sprchujem alebo kúpem v teplej vode, chrasty zostávajú chrastami.“ Zahľadela sa na ohavné útvary medzi prstami, ktoré už pred priateľmi neskrývala v rukaviciach. „V teplej vode sa nepremenia.“

Lennox to úplne vyviedlo z miery. Nad tým sa zase dosiaľ nezamyslel on.

„Keby sa plávacie blany objavili aj v teplej vode, oveľa skôr by som prišla na to, že som dievča mora,“ vysvetlila. „Nestane sa to dokonca ani v daždi, hoci je väčšinou pomerne chladný. Aby som sa premenila, musím sa celá ponoriť do studenej vody. Teplá voda je pre morských ľudí síce super, lebo v nej nie je vírus, zároveň sa v nej

však nepremeníme,“ zhrnula. „Žiabre a plávacie blany sa objavajú jedine v studenej vode. Preto sa mi zdá nepochopiteľné, prečo chcel ísť môj otec napriek tomu k teplým prameňom.“

Lennox sa zamyslel. „Vo vani je sladká voda,“ povedal po chvíli. „Už si niekedy plávala v teplej slanej vode? Možno sa v nej plávacie blany predsa len objavajú...“

„Hm.“ Alea sa zamyslela. Možno je v tom naozaj rozdiel a morští ľudia môžu v termálnych prameňoch pod vodou dýchať, a teda viesť život, o ktorý v studenej vode prišli. Ani jeden z tých, ktorých doteraz stretli, nemohol vo vode plávať a zdalo sa, akoby boli s Lennoxom jediní, ktorí ešte mohli v mori prežiť. Vďaka tomu, že Lennox má v sebe aj suchozemskú krv, stačí mu na ochranu proti vírusu, ktorý postihuje morských ľudí, červené vodné papradie rofus. Navyše sa zdá, že ona sama je z neznámeho dôvodu proti vírusu, ktorý zničil tisíce morských ľudí, imúnna.

„Aj keby môj otec s ostatnými morskými ľuďmi žil v termálnych prameňoch,“ nadviazala Alea na predchádzajúci rozhovor, „vôbec si neviem predstaviť, že by som mala zostať dlhšie na jednom mieste.“

„Nie?“ Na Lennoxovej tvári sa objavil váhavý nádejný výraz. „Pútnička v tebe nechce viesť usadlý spôsob života?“

„Áno, myslím si, že som stvorená na to, aby som putovala. Chcem byť voľná,“ vysvetlila zamyslene. „A tu som

voľná.“ Na chvíľu sa zarazila, aby nabrala odvahy. „S tebou som slobodná,“ dodala s rumencom na lícach. Bola to pravda. Doteraz sa nikdy s nikým necítila slobodnejšia než s Lennoxom. S ním je všetko možné. Ak by mohol, šiel by s ňou kamkoľvek.

Lennox si rýchlym pohybom prehrabol tmavé vlasy. Z výrazu na jeho tvári bolo jasné, ako veľmi ho jej slová potešili. Zjavne však nevedel, čo by mal povedať. Alea si želala, aby ju objal okolo pliec. Chcela byť bližšie pri ňom. Mala by sa k nemu pritísnuť? Alebo by azda mala povedať niečo o Zorničke, ktorá ako jedna z posledných hviezd ešte jasne svietila na rozjasňujúcej sa oblohe? Nebolo by to priveľmi gýčové?

Lennox si odkašlal. „A aká je, ehm...“ zamyslel sa. „Aký je to pocit, mať dvojča?“

Alea cítila, ako ňou Lennoxova otázka otriasla.

Anthea!

Väčšinu noci strávila uvažovaním, či jej sestra ešte žije, kde je a aká je. „Ešte mi poriadne nedochádza, že niekde existuje,“ odvetila. „Je to... veľmi zvláštne. Možno sme jednovaječné dvojčatá, takže vyzerá úplne rovnako ako ja!“ Bola to čudná a zároveň vzrušujúca predstava. „Možno je tiež imúnna proti vírusu, veď u dvojčiat by to malo byť pravdepodobné. V každom prípade je to Pútnička rovnako ako naši rodičia a ja. Znamená to, že keď Antheu niekedy nájdem, môžeme sa spolu vydať na veľrybiu cestu!“ Čo je veľrybia cesta, sa dozvedela

od Artamy, strážkyne príbehov v Rach Turane. Veľrybí pútnici odjakživa sprevádzali veľryby na ich cestách oceánmi. Už len myšlienka na to v nej vyvolala veľkú túžbu. Zamyslene sa zadívala do šera.

„Možno Anthea žije niekde v Holandsku,“ ukončila svoje úvahy. „Koniec koncov, naša mama nás dala suchozemcom práve na holandskej pláži.“ Alea v Renesse nenašla nijaké informácie o Anthei alebo o ich matke, ale bolo veľmi pravdepodobné, že sa jej sestra dostala do holandskej rodiny.

Ešte nedávno bola presvedčená, že to druhé dieťa, ktorého sa jej mama pred jedenástimi rokmi v Renesse vzdala, je Lennox. Artama ich však ubezpečila, že vzhľadom na farbu svojich očí rozhodne nemôžu byť príbuzní. Teraz už stopercentne vedeli, že to druhé dieťa bola Anthea.

Artama im prezradila, že mnohí zúfalí morskí rodičia vtedy rovnako ako Aleina mama Nelani doviedli svojich synov a svoje dcéry na pobrežie, kde ich vložili do rúk suchozemcom s klamstvom, že deti trpia alergiou na chlad. Len tak totiž mohli zabrániť, aby sa niekedy v budúcnosti dostali do kontaktu s vírusom v studenej morskej vode.

„Na čo myslíš?“ prerušil Lennox tok jej myšlienok.

Alea vzdychla. „Odvtedy, čo nám Artama povedala, že mohli prežiť aj ďalšie morské deti, musím na ne stále myslieť.“

„A?“

„Predstava, že tie deti žijú na zemi a pravdepodobne nemajú ani potuchy, kto v skutočnosti sú, ma privádza do šialenstva,“ vyhrkla. „My sme na tom boli dlho rovnako. Teraz však vieme, kto sme, a to je... veľmi dôležité! Človek predsa musí vedieť, odkiaľ pochádza!“ Až po tom, čo to vyslovila, si uvedomila, aké dôležité je to pre jej život. „Myslím si, že aj ostatné deti si zaslúžia, aby sa dozvedeli pravdu.“

„S tým súhlasím.“

Chvíľu bolo ticho a Alea civela do prázdna, zahľbená do svojich myšlienok. „Napadlo mi,“ ozvala sa napokon, „že keby tie deti niekto vyhládal a povedal im, kto sú, potom...“

Lennox sa na ňu pátravo zahľadel. „Potom?“

„Možno je to len utkvelá predstava, ale...“ Jeho zvedavý pohľad ju prinútil pokračovať. „Možno by sa všetky tie deti dali nejako zvolať dohromady!“

Lennoxovi sa od prekvapenia zúžili oči.

„Nemohol by sa prostredníctvom nich vzkriesiť morský ľud?“ dodala Alea, ktorá o tom rozmýšľala celé hodiny napriek tomu, že jej bolo jasné, že také úvahy sú nezmyselné. Bol to totiž poriadne veľký sen. Pravdupovediac, bolo megalomanské zaoberať sa polovicu noci myšlienkou, že by mohla tieto nezvestné deti nájsť a vytvoriť z nich nový morský národ.

Vystrúhala kyslú tvár. Bol to hlúpy nápad. Navyše museli počítať ešte s jedným malým problémom. Všetky

deti by v mori s najväčšou pravdepodobnosťou umreli, lebo vírus sa ešte vždy nachádzal vo vode. Znovu vzdychla. „Mala som Artame položiť oveľa viac otázok o ďalších morských deťoch.“ Múdra morská žena by jej určite vedela poskytnúť veľa zaujímavých odpovedí. „Žiaľ, rozhovor s ňou plynul nejako prirýchlo.“

Lennox prikývol. „Aj mne neskôr napadlo obrovské množstvo vecí, na ktoré som sa chcel Artamy opýtať. O morských ľuďoch nám chýba ešte veľa informácií.“

„Presne! Ja by som napríklad chcela vedieť, ako vyzeral každodenný život v podmorskom meste,“ povedala Alea a s potešením si uvedomila, že konečne začala myslieť na niečo iné ako na morské deti. Už sa jej zo všetkých nápadov a myšlienok krútila hlava. „Boli tam napríklad aj nemocnice alebo školy?“

„Určite. Už predsa vieme, že existovali knižnice!“

Alea sa zasmiala. V knižnici v Rach Turane by sa mohla usídiť na niekoľko týždňov. „Najradšej by som si prečítala všetky mušle, ktoré sme tam videli!“

Lennox začal nahlas uvažovať: „Artama predsa vravela, že vo všetkých domácnostiach morských ľudí boli mušle na čítanie. To znamená, že každá mušľa, ktorú nájdeme, by mohla byť kniha.“

„Máš pravdu!“ Alea bola nadšená. „Len čo najbližšie nájdeme nejakú mušľu, musíme sa pozrieť, či sa v nej neskrýva kniha!“

Lennox sa uškrnul. „Jasné, presne to urobíme!“

Aj Alea sa pousmiala. Vymenili si pohľady. Z okamihu sa stala večnosť plná otázok a možností. Odrazu bola Alea veľmi rozrušená. Mala by ho chytiť za ruku? Už niekoľko ráz sa držali za ruky, ale na palube *Crucis* bolo všetko oveľa komplikovanejšie než na vysočine. Tu sa začínala úplne nová kapitola ich spoločnej cesty.

Lennox sa nadýchol a zdalo sa, že chce niečo povedať. Jeho pohľad spôsobil, že Alea sa k nemu trochu naklonila.

„*Bonjour!*“

Pred kapitánskym mostíkom stála Tess.

Keď voda volá

„Ahoj, Tess,“ prekvapene hlesla Alea.

„Prevezmem tvoju hliadku.“ Tess prešla pohľadom z Aley na Lennox. „Ruším?“

Alea chcela pritakať, ale Lennox sa medzitým postavil a vrhol na ňu výrečný pohľad. „Tuším si sa chcela s Tess o niečom rozprávať.“

„To je pravda,“ potvrdila Alea. Medzi ňou a Tess bolo ešte niekoľko nevyjasnených záležitostí. Zaujíma ju napríklad, prečo jej povedala, že Lennox do nej určite nie je zamilovaný, napriek tomu, že si bola istá, že to nie je pravda. Prečo chcela zabrániť, aby sa dali dokopy?

Keď Lennox odišiel do podpalubia, Tess zostala nerozhodne stáť pred kapitánskym mostíkom. „Možno radšej urobím raňajky,“ zamumlala a otočila sa na odchod. Zdalo sa, že Lennoxova poznámka ju vystrašila a plánuje zmiznúť.

„Tess!“

Zastala, no neotočila sa. Bolo jasné, že sa cíti nepríjemne. V okamihu, keď sa Alea chcela opýtať, čo sa

odohráva v jej vnútri, v diaľke za ohybom prieplavu si všimla vráta plavebnej komory. „Dočerta!“ vyhrkla prekvapene. „Ben si bol stopercentne istý, že tak skoro nijaké plavebné komory nebudú!“ Prejsť plavebnou komorou a dať sa podobne ako vo výťahu previezť z jednej hladiny na druhú rozhodne nebolo jednoduché. „Zobudíme Bena?“

Tess sa otočila. „*Non*,“ povedala a prišla k nej na kapi-tánsky mostík. „Na to ho nepotrebujeme. Zvládneme to aj sami.“

Alei imponovala rozhodnosť v jej hlase. „Dobre,“ pri-kývla a vystrela plecيا.

Tess sa postavila za kormidlo. „Prevezmem riadenie,“ oznámila. „Choď dopredu a daj rukou znamenie.“

„Jasné, jasné!“ Alea dobehla na provu a o chvíľu už mávala na správcu plavebnej komory.

O niekoľko sekúnd sa vráta otvorili a *Crucis* pomaly vplávala do plavebnej komory. Dievčatá sa museli poponáhľať, aby loď priviazali lanami k železným kruhom na stenách zariadenia. Alea mala od rozrušenia spotené ruky. Keď začne vodná hladina klesať, treba uvoľňovať laná, aby loď mohla dostatočne rýchlo sklznúť nadol. V opačnom prípade by zostala visieť na stene vo vzduchu.

Ozval sa hlasný rachot a voda začala klesať. Dievčatá na seba odhodlane kývli. Potom uvoľňovali laná presne tak, ako bolo potrebné, a vďaka tomu pomaly spúšťali loď do hĺbky.

Na Tessinom čele sa objavili kropaje potu a Alea držala lano tak pevne, že sa jej zarezávalo do dlaní. Šlo im to však dobre! *Crucis* stále klesala a už to mali takmer za sebou. Alea sa triumfálne pozrela na kamarátku a na Tessinej kamennej tvári sa objavil náznak úsmevu.

O niekoľko minút sa pred nimi otvorili vráta plavebnej komory. Alea pustila lano a Tess pokojne vyviedla loď von. O chvíľu neskôr už boli znovu v prieplave a mohli sa plaviť ďalej.

Len čo boli mimo dohľadu správcu, Alea začala nahlas jasať. „Dokázali sme to!“ Pribehla k Tess na kapitánsky mostík, aby si mohli tľapnúť dlaňami.

Stáli tam s rozžiarenými tvármi – dve premožiteľky plavebnej komory. Sebaisto viedli loď ďalej a Alea sa opájala pocitom, že náročné úlohy zvláda nielen pod vodou, ale aj na súši. Vzápätí však pocit víťazstva odoznel, lebo si spomenula, že si s Tess chcela niečo vyjasniť. Hoci ona o tom zjavne nechcela hovoriť, mala pocit, že jej to dlhuje. „Lennox a ja... teraz spolu chodíme,“ oznámila.

Tess chvíľu nepohnute hľadela cez veľké okno na prieplav. Potom pochopila, že rozhovoru sa zrejme nevyhne. „Si si istá, že ťa nevnímam len ako úlohu?“ opýtala sa. „Myslela si si predsa, že sa o teba zaujíma iba preto, lebo sa narodil ako tvoj ochranca.“

„Áno. Oblivioni majú zakódované, že musia chrániť ostatných. No teraz som si už istá, že ma má naozaj rád,“ odvetila vecne. Radšej nechcela priznať, ako veľmi je do

Lennoxu zamilovaná. Koniec koncov, stále je možné, že je doňho zaľúbená aj Tess. Vo fľaši, z ktorej sa nedávno napila, totiž vďaka schopnosti, ktorá je veľmi užitočná pre všetkých Veľrybích pútnikov, rozpoznala pocit zamilovanosti. V jej fľaši sa vtedy objavili ružovočervené svetielkujúce iskry a to bol jasný prejav zamilovanosti. Určite k Lennoxovi niečo cíti. Prečo inak by sa správala tak zvláštne? Veľmi by ju mrzelo, keby sa pre Lennoxu trápila, ale nemajú inú možnosť, jednoducho musia byť k sebe úprimné.

Tess naďalej uprene hľadela pred seba. „Hodíte sa k sebe.“

Alea sa rozhodla, že už nebude chodiť ako mačka okolo horúcej kaše. „Náš posledný rozhovor... chvíľu predtým, než sme s Lennoxom museli opustiť *Crucis*... Chcela si mi vtedy ešte niečo povedať. Čo to bolo?“

„To už nie je dôležité.“

„Si do Lennoxu zamilovaná?“

„Nie!“ zvolala Tess a konečne sa na ňu pozrela. „Naozaj. Vôbec nie je môj typ.“

Dlho na seba uprene hľadeli. Alea bola presvedčená, že kamarátka jej neklame. Napriek tomu si želala, aby sa zrazu ocitli vo vode alebo aby sa Tess aspoň napila z fľaše, lebo vďaka tomu by si mohla pozrieť jej farby. Žiaľ, nemala inú možnosť, a tak musela dôverovať svojmu srdcu, ktoré jej našepkávalo, že Tess vraví pravdu.

Je to zvláštne, pomyslela si. Do niekoho však musí byť zamilovaná. Jednoznačne to predsa prezradili jej farby.

„Prečo si vtedy nepovedala pravdu?“ vyzvedala ďalej. „Tvrдила si, že sa o mňa vôbec nezaujímam, ale neskôr si priznala, že je do mňa jednoznačne zamilovaný. Prečo si prvý raz klamala?“

Tess neisto prešľapovala z nohy na nohu. „Prosím, už o tom nehovorme.“

„Ale...“

„Bola som skrátka hlúpa!“ previnilo sa usmiala. „Veľmi ma to mrzí.“

Rozhostilo sa napäté ticho. Alea tušila, že viac z nej nedostane. Nechcela však medzi nimi nechať visieť niečo nedoriešené. „Tak dobre,“ ustúpila. „Nech to bolo čokoľvek, zabudneme na to. Súhlasíš?“

„Naozaj?“ neveriacky sa opýtala Tess. „Môžeš mi... odpustiť?“

Alea prikývla. „Myslím si, že teraz to už ľutuješ aj ty.“

„Veľmi!“ ubezpečila ju Tess. „Už to nikdy neurobím. Prisahám! Bolo to úplne mimo.“

„V poriadku. Nebudeme o tom viac hovoriť.“

Zdalo sa, že Tess spadol zo srdca obrovský kameň. Priam to bolo počuť. „Ďakujem.“

Alea sa krátko otriasla, ako pes, keď chce zo seba otrepať dažďovú vodu, a opýtala sa: „Ako to vlastne bolo s tvojimi rodičmi, keď prišli na loď?“

„Hrozne som sa bála!“ Tess začala ochotne rozprávať. „Myslela som si, že ma... ako sa to povie... poriadne zvozia. Bola som presvedčená, že ma vezmú naspäť do

Francúzska. Vynadané som, pravdaže, dostala, ale viem, že som si to zaslúžila.“

Tessini rodičia sa chceli rozviesť a už nejaký čas spolu nekomunikovali. Preto nebolo nápadné, keď Tess mame niekoľko týždňov tvrdila, že je u otca, a otcovi, že je u mamy. Vďaka tomu mohla nerušene plachtiť s Alfa cru. No napokon sa konštrukcia jej klamstiev predsa len zrútila ako domček z kariet. Rodičia za ňou prileteli ešte v ten deň.

„*Maman* a *papa* konečne na palube zase spolu komunikovali. Vlastne bolo fajn opäť ich vidieť spolu.“ Tess sa zasmiala. „Dovolili mi zostať s vami do začiatku školského roka. Videli totiž, ako dobre sa tu mám,“ pokračovala. „S Benom a so Sammym sme im dokonca aj zahrali pieseň. Myslím si, že práve v tom okamihu si moji rodičia uvedomili, aké... mimoriadne je to, čo tu zažívam, a aká som s vami šťastná.“

Alea bola unavená, potlačila však zívnutie, aby si Tess nemyslela, že ju nudí. Navyše to nebola pravda. Bolo super zase počuť, že rozpráva otvorene. Zrejme aj jej chýbalo ich priateľstvo a spoločné rozhovory.

Tess pokračovala: „Pre mňa je tu na lodi najdôležitejšia naša kapela. Naša hudba.“ V jej hlase znela túžba. „Sme veľmi dobrí. Viac než dobrí. Sme... naozaj jedineční. Je ti to vôbec jasné?“

Alea si zamyslene odhrnula z tváre prameň vlasov. Niektorí členovia Alfa cru boli naozaj výnimočne talen-

tovaní. Najviac Tess. „Ty si jedinečná,“ povedala. „Aj Lennox.“

„Veru, až neuveriteľne dobre hrá na gitare,“ pritakala Tess. „A ty so svojimi pohármi! Je to čarovné. No len spolu, všetci piati, sme niečo absolútne zvláštne. Niečo, čo ešte nikdy nikde nebolo.“

Alea sa zasmiala. Keď videla, čo pre Tess kapela znamená a ako veľmi v nich verí, po prvý raz to začala brať vážne. Dosiaľ vnímala hudbu skôr ako zábavu. A, samozrejme, ako zdroj príjmov.

„Včera som zložila pesničku,“ oznámila Tess.

„Prosím? Znamená to, že piesne aj skladáš?“

„Občas,“ odvetila s rozpakmi. „Mám ti ju zahrať?“

„Pravdaže!“

Tess odovzdala Alei kormidlo, rýchlo odbehla a po chvíli sa vrátila s akordeónom. Hoci pred ňou hrala už veľa ráz, teraz sa zdala nervózna. Predviesť vlastnú pieseň je totiž niečo úplne iné. „Pomenovala som ju *Keď voda volá*,“ vysvetlila, nabrala odvalu a začala hrať. Aj spievať. Rovnako ako vždy, aj teraz Alei naskočili zimomriavky. Tess mala neuveriteľne výrazný a silný chrapľavý hlas, ktorý musel každého očariť. Veľkolepý však nebol iba jej hlas. Skvelá bola aj pieseň. Naozaj skvelá! Bola to skutočná rocková hymna, ktorá oslavovala slobodu mora.

Keď doznali posledné tóny, Alea začala spontánne jašať. „Je dokonalá! Naozaj si ju napísala sama? Ako sa niečo také robí?“

„Človek to dookola skúša... a skrátka to urobí,“ vysvetlila Tess s úsmevom. „Ak chceš, môžeme sa o to pokúsiť spolu.“

„Myslíš to vážne? Naozaj chceš so mnou zložiť pesničku?“ neveriacky hlesla Alea. „Ja to predsa vôbec neviem.“

„Si veľmi muzikálna a tóny, ktoré vyludzuješ na pohároč, sú skrátka... hm, mimozemské.“

„Neobyčajné?“

„Nadpozemské!“ zasmiala sa Tess. Po nemecky hovorila veľmi dobre a len zriedkakedy nevedela nájsť správne slovo. „To je jedno! Jednoducho som chcela povedať, že by sme to mohli skúsiť. Čo keby sme skomponovali pieseň o našich menách?“

„Prečo?“ nechápala Alea.

„No... sú také... expresívne.“

Alea sa uškrnula. To rozhodne nebolo slovo, ktoré by jej tak ľahko napadlo.

„Mám na mysli mytologické významy našich mien,“ dodala Tess. „Napríklad tvoje meno. Aquarius, čiže Vodnár. V mytológii Vodnár prežil potopu a stal sa praotcom nového ľudstva. To je predsa úžasný námet na pieseň, mohla by z toho byť dokonalá rocková balada!“

Alea už nevládala Tess dlhšie počúvať, lebo po celom tele sa jej šírilo brnenie. Začalo sa v prstoch na nohách a valilo sa nahor ako burácajúce cunami. V tej chvíli si po prvý raz uvedomila, že meno, ktoré v partii dostala,

má pravdepodobne oveľa hlbší význam, než si doteraz myslela. Veď aj ona prežila čosi, čo možno prirovnať k potope! V každom prípade to bola najväčšia katastrofa, aká kedy morských ľudí postihla. Nič si neželala viac, než aby v budúcnosti mohli morskí ľudia zase žiť v oceánoch a aby sa... morský svet prebudil k novému životu. Keď sa nad tým poriadne zamyslela, uvedomila si, že ten sen potajomky sníva od okamihu, keď pod vodou objavila prvé stopy podmorskej kultúry. Je možné, že by sa morskí ľudia vrátili a sama sa na tom nejako podieľala?

A zase to tu bolo! Všetky tie megalomanské myšlienky. Jej meno to však naznačuje! Alebo je podoba medzi jeho mytologickým významom a jej životom len obyčajná náhoda a dala sa priveľmi ovplyvniť Sammyho rečami o osude?

Pokrútila hlavou. Myšlienky na návrat morských ľudí sa musí vzdať. Vírus len tak nezmizne a morské deti, ktoré prežili, sú pravdepodobne roztrúsené po celej zemeguli. Nájsť ich, s ich pomocou oživiť morskú spoločnosť a stať sa „pramatkou“ nového sveta je predsa nezmysel!

„Hej! Vôbec ma nepočúvaš!“ zvolala Tess.

Alea zažmurkala a vrátila sa do prítomnosti.

„Sammyho meno je oveľa zaujímavejšie než moje,“ povedala, aby odvieďla pozornosť a nemusela uvažovať nad sebou. „Draco. Nie je Drak podľa mytológie ochranca pokladov? To je predsa oveľa zaujímavejšie než to

s praotcom.“ Poškriabala sa na hlave. „Aký je význam Benovho mena?“

„Libra, čiže Váha, je symbol spravodlivosti,“ odrecitovala Tess spamäti a zvráštila pritom nos. „O tomto mene nemusíme skladať pieseň. Bolo by to nudné.“

Zachichotali sa a Alea bola šťastná, že sa opäť môžu spolu smiať.

Vtom sa otvorili dvere vedúce do podpalubia a objavili sa v nich Ben s Lennoxom pohrúžení do rozhovoru. Alei poskočilo srdce od radosti, že si tak dobre rozumejú.

„Čaute!“ pozdravil Ben. „Nejaké hlásenie?“

„Ahojte!“ zvolali dievčatá jednohlasne a vymenili si sprisahanecké pohľady.

„Vlastne nič podstatné,“ nenúteným hlasom odvetila Alea. „Iba to, že plavebná komora bola bez problémov!“

Ben od údivu vytreštil oči. „Čože?! Vy ste prešli cez plavebnú komoru?“

„Jasné!“ Ani Alea, ani Tess sa neubránili víťaznému zvýsknutiu.

„Púšťať lano správnou rýchlosťou vôbec nie je jednoduché,“ obdivne poznamenal kapitán.

„Bola to hračka,“ vyhlásila Tess.

„Ako som to mohol prespať?“ Ben skontroloval prístroje a palubný denník. „Nie sú na lodi nové škrabance?“

„Bez škrabancov!“ oznámili dievčatá.

„*Crucis* má toľko škrabancov, že ďalší by sa pri nich poľahky stratil,“ zašomral si popod nos Lennox.

Ben sa tváril, akoby to nepočul. „Dámy, máte môj obdiv,“ pochválil ich. „Bol to výkon hodný skúsených moreplavcov.“

Alea sa nadula od pýchy a Tess si s trochu krivým úsmevom pritisla akordeón k hrudi.

„Ozaj! Tess napísala pieseň,“ prezradila Alea.

„Fakt?“ Lennox spýtavo zdvihol obočie. „Akú?“

„Rockovú. Chcete ju počuť?“

„Rozhodne!“

Tess sa nedala dlho prehovárať a v ten deň už druhý raz zahrala a zaspievala *Ked' voda volá*. Na chalanov zjavne urobila dojem.

„To bude hit!“ zvolal prekvapený Ben.

Zdalo sa, že Lennox má rovnaký názor. „Počkajte, idem si po gitaru a budem hrať s vami!“

„A ja si idem po basu!“ napadlo Benovi.

Rozbehli sa do podpalubia a o niekoľko minút sa vrátili so svojimi nástrojmi a s rozospatým Sammym, ktorý sa za nimi vliekol a pri každom druhom kroku zívól.

„Čo také dôležité sa tu deje?“ šomral a šúchal si oči.

„Hneď budeš počuť,“ odvetil Lennox a spýtal sa Tess na akordy.

Ben zatiaľ odviedol loď k okraju prielavu a tam ju priviazal, aby nikto nemusel kormidlovať.

Všetci traja potom hrali a Tess spievala. Pri každom ďalšom verši sa Sammy tváril čoraz prekvapenejšie. „Čo

je to za pieseň?“ zapištal napokon a zdalo sa, že až teraz sa konečne prebral.

Len čo mu to vysvetlili, začal užasnuto rozhadzovať rukami. „To je bomba!“

Tess nevzrušene spievala ďalej. Refrén Alea počula už niekoľko ráz, a tak sa vlastne mohla pridať. Dosiaľ ju však počul spievať iba Lennox. Cítila, že srdce jej bije čoraz rýchlejšie. Stará Alea bola nesmelá, ale táto nová je iná. Úplne iná. Keď prišiel na rad opäť refrén, začala spievať aj ona.

Tess bola taká prekvapená, že sa na chvíľu odmlčala. Odrazu bolo úplné ticho a všetci uprene hľadeli na Aleu.

Lennox sa zasmial. „Vravel som ti to...“ zašepkal Benovi.

„Čo si mu vravel?“ zaujímalo Aleu.

„Povedal mi, že máš anjelský hlas,“ odvetil Ben. „Zdá sa, že mal pravdu.“

„Snehulienka!“ nadšene zvolal Sammy. „To nie je možné! Zaspievaj ešte niečo. Sama!“

To už bolo na Aleu priveľa. „Nie, teraz nie,“ pokrútila hlavou. Líca mala červené ako paradajky.

„A kedy, ak nie teraz? Spievaj! Hneď!“ nástojil Sammy. „Alebo o dve minúty?“

„Keď bude správny čas.“ Alea odmietavo mávla rukou. Nechcela odvieť pozornosť od Tess a jej skvelej piesne. „Podte, radšej si ju zahráme všetci spolu!“

„Potrebujem cajon!“ Sammy vyštartoval, aby si pri-
niesol bubon.

Alea ho nasledovala a o chvíľu sa vrátila s podnosom
s pohármi na víno. Všetkých dvadsaťjeden rýchlo na-
plnila – do každého naliala iné množstvo vody –, krát-
ko vyskúšala, či sú tóny v poriadku, a začali hrať.

A potom sa to stalo znovu. Odrazu bola vo vzduchu
mágia. Zdalo sa, že ju cítia aj ostatní, lebo na tvárach sa
im zrkadlilo čaro okamihu.

Ďalší refrén už spievali všetci piati, a keď sa zvuk pies-
ne niesol priestorom ako majestátny chorál, Alea ko-
nečne pochopila, čo sa jej Tess predtým pokúšala pove-
dať. Neboli len dobrí. Boli naozaj jedineční.

The title 'Hľadanie mušlí' is written in a cursive, handwritten-style font. The letter 'H' is particularly large and stylized, with a seashell illustration integrated into its structure. The seashell is shown in profile, with its ridges and spiral clearly visible. The rest of the title 'ľadanie mušlí' follows in a similar cursive script.

Chvíľu po tom, čo doraňajkovali, sa dostali na koniec Kaledónskeho priepľavu a *Crucis* vyplávala na otvorené more.

Zatiaľ čo Ben, Sammy, Tess a Lennox boli zamestnaní na palube, Alea stála na prove s mobilom v ruke a čakala na Mariannin telefonát. S pestúnkou síce telefonovala aj včera, ale po chvíli museli hovor ukončiť. Pred niekoľkými týždňami Marianne prekonala infarkt, z ktorého sa doteraz celkom nezotavila. Správa, že Aleina biologická matka je s najväčšou pravdepodobnosťou mŕtva, Marianne veľmi rozrušila. Predsa len dúfala, že by sa teraz, keď potrebuje nový domov, mohla k Nelani odsťahovať. Keď ju Alea musela sklamať, Mariannin hlas znel odrazu veľmi skleslo a nezdravo a nemohla dlhšie rozprávať. Alea ju pôvodne chcela požiadať o dovoľenie cestovať ďalej na Island, no počas krátkeho rozhovoru to nebolo možné. Členovia Alfa cru sa tým smerom napriek tomu vydali. Alea mala výčitky svedomia, hoci si veľmi dobre uvedomovala, že by bolo ne-

logické, keby čakali až na jej dnešný rozhovor s Marianne.

Mobil konečne zazvonil. Pozrela sa na displej a potešilo ju, že naozaj volá pestúnka. Rýchlo hovor prijala.

„Ahoj,“ povedala opatrne, takmer spýtavo.

„Dobré ráno, zlatko,“ ozvala sa Marianne priduseným hlasom. Dýchala rýchlo a sťažka. „Veľmi ma mrzí, že som včera nemohla hovoriť dlhšie.“

„Ako sa cítiš?“ zaujímala sa Alea sklúčene.

„Nuž, myslím si, že som skrátka stará,“ snažila sa ju upokojiť. „Včera si mi chcela niečo povedať. Bolo to o tvojom otcovi?“

„Áno,“ odvetila Alea a nebola si istá, či je to pre Marianne v jej stave vôbec vhodná téma.

„Tak čo máš nové?“

„Zdá sa, že môj otec by mohol byť na Islande, a preto... sa tam teraz plavíme,“ oznámila opatrne.

Na niekoľko sekúnd sa rozhostilo ticho.

„Aha,“ prerušila ho napokon Marianne. Neznelo to však vôbec nadšene. „Dovolila som ti síce zostať na lodi do konca letných prázdnin, no Island... je dosť ďaleko.“

„To je pravda, ale...“ zaváhala. „S *Crucis* je to ľahké. A... ako by som sa inokedy dostala na Island?“

Pestúnka mlčala.

„Vieš,“ pokračovala Alea, „nechcem potom sedieť doma a klásť si otázku, či by som svojho otca bola našla,

keby som ho neprestala hľadať.“ Ak by mala byť úprimná, vôbec sa nechcela vrátiť domov do Hamburgu, lebo Marianne sa už o ňu nemohla starať, dokonca čoskoro mala ísť do opatrovateľského domu. Alea by sa o ňu síce chcela starať, veď ju mala veľmi rada a za všetko jej vďačila, ale Marianne jej zakázala prispôbiť svoj „mladý život“ jej a jej chorobe. Na konci leta by preto mala ísť Alea do nejakej pestúnskej rodiny. Ona však do novej rodiny nechcela ísť a navyše si vôbec nevedela predstaviť, že by mala bývať na jednom mieste.

Marianne si sťažka vzdychla a bolo počuť, aká je zadýchaná. „Ach, dieťa...“

„Prosím!“ Alea bola taká napätá, že si hrýzla spodnú peru. „Dám na seba pozor.“

Zdalo sa, že Marianne bojuje sama so sebou. „Ak to niekedy niekto zistí... No čo, ľudia zo sociálky si aj tak myslia, že si celé leto u Carstena.“

Pri zmienke o Marianninom synovi Alea najprv vystrúhala kyslú tvár, ale potom vyhlásila: „Určite to nikto nezistí a pre mňa je naozaj veľmi dôležité, aby som sa pokúsila nájsť svojho otca. Predovšetkým teraz, keď viem, že svoju matku už... nikdy nenájdem.“

V tom okamihu Marianne ustúpila. „No dobre. Tak ho hľadaj.“ Vzápätí sa opravila: „Nájdí ho.“

Alei nesmierne odľahlo. „Ďakujem!“ zvolala. „Ani netušíš, aké je to pre mňa dôležité.“

„Tuším,“ odporovala jej pestúnka jemne. „Práve preto

som ti to dovolila.“ Odrazu bol jej hlas tichší. „Už musím končiť.“

„Dobre. Oddýchni si. Mám ťa veľmi rada.“

„Aj ja teba,“ povedala Marianne a ukončila hovor.

Alea odložila mobil, zadívala sa na more a zamyslela sa. Robila si o Marianne starosti, lebo sa ani nespýtala, odkiaľ vie, že by jej otec mohol byť na Islande, ani ako dlho jej bude trvať cesta. Evidentne na to nemala silu. Nešťastne zhrbila plecيا. *Ako dlho trvá, kým človek po infarkte môže zase normálne rozprávať? Prečo je Marianne stále tak zle?*

Pohrúžená do svojich myšlienok pozerala do diaľky a zhlboka do seba nasávala pohľad na vlniace sa trblietavé farby mora. Vo vodách prieplavu nebolo takmer nič vidieť, len sem-tam sa v úzkom pruhu nenápadne ukázalo niekoľko farieb a tvarov. Sever Atlantického oceánu však hýril farebnými krúžiacimi vírmi a žiarivými pestrými škvrnami, ktoré sa v chaotickej intenzite prelínali do nádhernej zázračnej dúhy.

Alea sa smutne usmiala. S otcom si vo vlnách nikdy nezapláva. Ušiel na Island, lebo nemohol žiť v mori, ktoré bolo zamorené vírusom. No Anthea je možno proti vodnému vírusu imúnna rovnako ako ona. Bolo by úžasné, keby sa mohla do fantastického farebného mora ponoriť po sestrinom boku. Vďaka tej predstave jej túžobne začalo biť srdce. Ak Antheu niekedy nájde, chcela by s ňou šantiť vo vlnách, ponárať sa do hlbín alebo

sprevádzať veľryby. Mohli by spolu preskúmať všetky oceány!

Šumenie vln ju náhle začalo štekiť v ušiach. Ako dlho už vlastne nebola vo vode? Sotva si tú otázku položila, telom jej prenikol záchvev clivoty za domovom. Musí si ísť zaplávať. Hneď! Rýchlo si vyzliekla bundu a vyzula topánky.

Vtom sa pri nej objavil Sammy. „Ideš do vody?“

„Áno, hliadku mám až neskôr,“ odvetila a rýchlo mu položila otázku, ktorá ju už dlhšie zamestnávala. „Sammy, zbieraš iba chuchvalčky alebo aj niečo iné?“

„Veľa vecí!“ Sammy sa zatváril vážne. „Napríklad skúsenosti, najlepšie okamihy, spomienky na búrky a... šnúrky.“

Alea sa zasmiala. „Mušle nezbieraš?“

„Nie! Tie predsa zbiera každý.“

„Škoda. V niektorej by mohla byť kniha.“

„Počkaj! Ako to myslíš?“ spozornel.

Alea mu vysvetlila, že morskí ľudia svoje texty uchovávali v mušliach. Sammy bol z toho celý paf. „Okamžite chcem ísť hľadať mušle!“

„Možno nejaké nájdem na morskom dne,“ uvažovala Alea nahlas. „Rýchlo sa potopím a pohľadám ich.“

Pretiahla si sveter cez hlavu, takže tam stála len v tričku a v rifliach. „Keď nájdem mušľu s textom, prinesiem ju,“ slúbila.

Sammy ju chytil za ruku. „Chcem ísť s tebou!“ Od rozrušenia poskakoval na špičkách. „Určite nájdem mušľu

s knihou! Určite! Som si tým istý! Nájdem tú najlepšiu mušľu!“

„Lenže ty ako suchozemec to písmo vôbec neuvidíš,“ namietla.

„Naozaj?“ sklamane si povzdychol. „To je diskriminácia! Suchozemci sú vo všetkých tých magických nezmysloch diskriminovaní!“

Alea sa zasmiala. „Myslíš diskriminovaní, čiže znevýhodnení?“

„Veď vravím!“ pritakal Sammy s úsmevom. „My suchozemci sme tým najhorším spôsobom znevýhodňovaní!“

„Netáraj!“ Alea mu prstami prehrabla strapatú ryšavú ofinu. „No máš pravdu. Navyše, tie knihy sú písané vodnou rečou, takže aj keby si vedel čítať písmo, nerozumel by si ani jednému slovu.“

Sammy zašomral niečo nezrozumiteľné a potom nahlas povedal: „Aj tak chcem ísť s tebou plávať. Len my dvaja! To sme predsa ešte nikdy neskúsili. Iba Sammy a Alea.“ Zdvihol hlas, aby mohol dramaticky vyhlásiť: „Sammlea sa vydáva v ústrety novým dobrodružstvám! Na neohrozených kamarátov čaká znamenité a najlepšie dobrodružstvo!“

„Sammlea?“ Alea sa zachichotala a vzápätí si vzdychla. Keď sa Sammy na ňu takto pozeral, nedokázala mu nič odmietnuť. „Tak dobre.“

„Juchuchú!“ zavýskal a začal poskakovať po palube.

Ben vyšiel z kapitánskeho mostíka a so spýtavo zdvihnutým obočím sa naňho pozrel. Lennox, ktorý práve hral vzadu na gitare, sa tiež postavil a zadíval sa ich smerom. Tess, ktorá na ľavoboku vešala čerstvo vypratú bielizeň, pokrútila hlavou.

„Tancuješ?“ opýtal sa Ben poskakujúceho mladšieho brata.

„Netuším,“ odvetil Sammy a zastal. „Počkaj, skúsim to ešte raz.“ Nato sa začal rozháňať rukami a zatancoval svoj krásny jedinečný osí tanec. „Nie, len som si tak poskakoval,“ oznámil, keď sa konečne upokojil.

„Aha,“ zašomral Ben. „Ešteže sme si to vyjasnili.“

Alea sa usmiala a oznámila: „Ideme sa so Sammym potápať.“

„Čože?“ Konečne sa k nim otočila aj Tess. „Chcem ísť s vami!“

Ben mal rovnaký názor. „Aj ja!“

Z výrazu na Lennoxovej tvári bolo jasné, že by sa k nim tiež chcel pridať.

„Hm, ľudkovia!“ Sammy sa zatváril triumfálne. „Žiaľ, vy musíte zostať na palube. Dievča mora si už vybrať! Na svoje ďalšie dobrodružstvo berie Draka a zase Draka. Sammlea sa dnes zapíše do histórie!“

Ben zastonal a vrátil sa na kapitánsky mostík. Lennox to radšej nekomentoval a znovu začal hrať na gitare. Tess si šomrala popod nos čosi, čo pripomínalo francúzske nadávky.

Zato Sammy žiaril a smial sa tak, že mu bolo vidno medzeru medzi prednými zubami. Odbehol si po neopréne, potápačský výstroj, potápačské okuliare a plutvy. Bleskurýchlo sa prezliekol a pripravil. Potom spolu preliezli cez zábradlie a skočili do vln.

Len čo sa Alea ponorila do studenej morskej vody, premenila sa. Z chrást na rukách aj nohách sa stali šlachovité plávacie blany a chrasty za ušami sa zmenili na žiabre. Jej pokožka zároveň získala stribristozelený lesk a oči sa nastavili na mačacie videnie, takže aj v najtmavších hĺbinách videla rovnako dobre ako za denného svetla.

Blažene si povzdychla, nadýchla sa žiabrami a nechala svojím telom prúdiť čistú slanú vodu Atlantiku. Mala pocit, že konečne sa môže poriadne nadýchnuť. Voda ju obtekala ako tekutý hodváb a hladila jej pokožku. Nevedela si predstaviť, ako ľudia môžu prísť v mori o život. Ako sa človek utopí? Veď je to nepredstaviteľné! Voda ju držala ako veľká milujúca bytosť, ktorá sa stará, aby bola v bezpečí a chránená.

Sammy ju sledoval žiariacimi očami. Okolo neho vírili zlatožlté bublinky pripomínajúce konfety, ktoré jej prezradili, že je plný radostného očakávania. Pingpongovým loptičkám podobné tvary kaki farby, ktoré sa vznášali medzi bublinkami, zase svedčili o jeho zvedavosti.

„Pátračka Patrícia!“ zvolala Alea vodnou rečou. Pod vodou znel jej hlas vždy trochu tlmene, akoby rozpráva-

la do vankúša, ale voda prenášala zvuk dokonca rýchlejšie a do väčšej diaľky než vzduch. Vďaka tomu si bola istá, že ju počuť veľmi ďaleko. „Je tu niekde pátračka Patrícia?“

Uplynulo len niekoľko sekúnd a už sa k nim blížila citrónovožltá bytosť. Rovnako ako všetky pátračky, aj táto vyzerala veľmi zvláštne, no Alei sa jej korálové stromčekovité telo s tisíckami očí, ktoré sa pohybovali vo vode ako chápadlá chobotnice, nesmierne páčilo. „Prišla som,“ zazvonila slabým hláskom.

Sammy sa rozrušene pohyboval z miesta na miesto, a tak ho Alea chytila za ruku, aby sa upokojil. Chvíľu trvá, kým si človek zvykne, že sa stretáva s magickými bytosťami.

„Ahoj,“ prihovorila sa Patrícii. „Ďakujem, že si prišla. Prosím, nájdí pre nás mušľu, v ktorej je napísaný nejaký príbeh.“

Patrícia zamávala ručičkami, nevydala však ani hláska. Pravdepodobne usilovne premýšľala, kde by niečo také mohla nájsť. Nakoniec zazvonila: „Nasleduj ma!“ Ruky spojila nad sebou a začala sa otáčať ako motorová vrtuľa malej helikoptéry. Vzápätí sa obrovskou rýchlosťou vyrútila vpred.

Alea plávala za ňou a Sammyho ťahala za ruku.

Patrícia mierila čoraz hlbšie do mora, až sa nakoniec dostala na dno. Bolo tu len bahno, odpadky a niekoľko osamotených vodných rastlín. Plávala s rukami smeru-

júcimi nadol a zdalo sa, že ich používa ako vysávač. Odrazu z morského dna niečo vysala. „Tu!“ zazvonila a hodila im mušľu s červenými pruhmi, ktorá bola veľká ako tanier.

Sammy ju chytil.

„Ďakujem!“ zvolala Alea.

„Som pátračka Patrícia,“ vysvetlila pyšne. „Pátram.“ V nasledujúcom okamihu sa otočila a odplávala preč.

Zatiaľ čo Sammy si fascinovane prezeral mušľu, Alea sa rozhliadala okolo seba. Na morskom dne už niekoľko ráz objavila zaujímavé veci – rofusové polia alebo ruiny starého obydľia Zaltov. Možno by sa tu okrem knihy v mušli dalo nájsť aj niečo iné. Žiaľ, nič zvláštne nevidela. Pravdepodobne to bolo spôsobené tým, že pozostatky kultúry morských ľudí maskujú ropušnice. V tej chvíli jej čosi napadlo. Pátračky Patrície priplávajú, keď ich niekto zavolá. Možno...

„Ropušnice!“ prenikol jej hlas vodou. „Ak ste tu, prosím, zjavte sa!“ požiadala, hoci netušila, či to bude fungovať. Naposledy sa magické ryby samy rozhodli, že jej chcú niečo ukázať.

Odrazu sa v piesku čosi pohlo. Mykalo sa to, šklbalo a na niekoľkých miestach sa to dvíhalo do výšky, až napokon na dne vznikla trojuholníková priehlbina.

Alei bilo srdce ako zvon.

Sammy jej nervózne stískal ruku.

Vtom sa zjavili ropušnice.

Z dna sa zdvihli desiatky ostnatých rýb so širokými tlamami. Ropušnice sú magické stvorenia, ktoré suchozemci vnímajú ako normálne ryby, čo len potvrdzuje, že za majstrov maskovania nie sú označované bez príčiny.

„Ďakujem, že ste sa ukázali,“ povedala Alea čo najpevnejším hlasom. Pri pohľade na stúpajúci húf sa jej zrýchlil pulz a spôsob, akým sa na ňu ryby pozerali, jej bol trochu nepríjemný. V ich farbách však jasne videla, že sú jej priateľsky naklonené. „Môžem sa vás opýtať, čo tu maskujete?“

V ružových šmuhách, ktoré sa prelínali vo vode okolo rýb, sa objavilo biele svetlo. V nasledujúcom okamihu sa Alei v hlave sformulovalo slovo *odhaliť* – a okamžite videla inak. Bolo to, ani čoby si z očí vytrela piesok a odrazu mala zrak oveľa jasnejší než predtým. Ten pohľad jej takmer vyrazil dych. Pred nimi stál... stĺp. Zvláštny trojhranný stĺp, ktorý bol vysoký ako pouličná lampa.

Sammy ju potiahol za tričko. Rozumela. Pred ním to zostalo zahalené. Rovnako ako naposledy, aj teraz musela ropušnice najskôr poprosiť, aby svoje tajomstvo odhalili aj suchozemcovi. „Prosím, ukážte to aj jemu.“

O niekoľko sekúnd sa aj Sammymu rozšírili oči od úžasu a jeho prsty ešte pevnejšie stisli Aleinu ruku.

„Netuším, čo by to mohlo byť,“ pošepkal jej do ucha a spolu priplávali bližšie. Zdalo sa, že stĺp je vyrobený z ťažkého materiálu, ktorý Alei pripomínal tmavé sklo, hladké ako zrkadlo. Opatrne natiahla ruku, aby sa ho dotkla. Len čo pod končekmi prstov ucítila povrch, vnútri sa čosi zablysko.

Sammy vyľakane cúvol, ale Alea rozpoznala, že na stĺpe je nejaký obraz. Obraz... odpadkov. Pás odpadkov vo vode. Vedľa neho bolo vodným písmom napísané:

Úžiny na východe Grónska momentálne nie sú prechodné. Prosím, oboplávajte ich veľkým oblúkom.

Alea uprene hľadela na obraz a potom sa znovu zadívala na text. *Sú to správy?*

S búšiacim srdcom preplávala k ďalšej strane trojhraného stĺpa a opäť sa dotkla jeho povrchu. Na tmavej ploche sa okamžite objavil obraz. Tentoraz to bola skupina škriatkov. Malé bytosti žiarivých farieb s okrúhlymi

nosmi plávali ako húb rýb neznámym smerom. Text pod obrazom znel:

Klan škriatkov z nórskeho Unskaalf Tak sa presťahoval do severnej časti Dánska. Ďalšie informácie nasledujú.

Naozaj to boli správy! Alea tomu nemohla uveriť. Táto vec je niečo ako spravodajský stĺp alebo informačná obrazovka! Šokovane na ňu hľadela. Vyzeralo to ako premietanie starého filmu na plátno, ibaže plátno nahradila tenká vrstva rýchlo tečúcej vody. Prižmúrila oči. Niečo také už predsa videla! Bolo to v Lochnesskom jazere, v knižnici v Rach Turane. Gilfovia tam podobným spôsobom zobrazovali v studni odkazy od rodičov.

Sammy sa na ňu pozrel a očami žiadal vysvetlenie.

„Toto je niečo ako, ehm, prehľad správ,“ uvažovala Alea nahlas. „Noviny pre morské bytosti!“

Sammy rozrušene prikyvoval.

Alea sa otočila k ropušniciam. Ešte ich síce nepočula rozprávať, ale za pokus to stálo. „Neviete, či sú to staré, alebo nové správy?“

Magické bytosti jej však ani tentoraz neodpovedali. Nepohnute sa vznášali vo vode a uprene sa na ňu dívali.

„Môžete mi povedať, kto tie stĺpy postavil? Boli to Gilfovia?“ nevzdávala sa.